

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTEŚÍTŐJE
Új sorozat, IX. évfolyam, 6. (70.) szám

Bécs, 2014 szeptember

Dósa Zoltán

Edzés a trónfosztásra. Az iskolai család példája

(részletek)

„Készült? – mondja keményen és szárazon. Tanár úr kérem, én készültem. Ezt villámgyorsan mondja: véres dac, lázadó kétségbeesés remeg a hangjában.”

Bizonyára még azok számára is ismerősen csengenek Karinthy sorai, akik sosem forgatták a Tanár úr kérem című karcolatfüzért. A rossz tanuló annyira jól megformált és közismert figura, hogy pillanatok alatt képes az izzasztó számonkérések kophatatlan emlékét előcsalogatni. A rossz tanuló csodárol álmodozik, arról, hogy a tanár elhiszi neki, hogy ő készült, és mindent tud a másodfokú egyenletekről, sőt, készen is áll mindezt bizonyítani. Mint tudjuk, a csoda nem következik be, s a rossz tanuló „a végtelen, a megértés, a jóság és emberszeretet osztályába”, ama „felsőbb osztályba”, „elégtelem eredmény miatt fel nem léphet” soha. Az ilyenszerű, erős frusztrációval fenyegető helyzetek igen kedveznek a nem őszinte közléseknek, ezért a rossz tanuló könnyen átlátható füllentése sokkal inkább mulatságos az olvasó számára, mintsem felháborító.

A tanár megtévesztésére tett kísérlet valószínűleg már akkor is létezett, amikor az iskolának még nyoma sem volt, csak a pedagógusi szereppel járó dominanciát élvező felnőtt, illetve a tanulói szerepbe kényszerített, szubmisszív módon reagáló gyermek párosa volt ismeretes. A pedagógiai helyzet rendkívül általános és egyben sajátos is. A tanár érdeke, hogy a tanuló minél pontosabban elsajátítsa azt a tudást, ami a kultúra adott térbeli és időbeli pontjain az értékek konzerválásához vezetne, a nebuló érdekei viszont nem biztos, hogy ezt kívánják, sőt biztos, hogy ezen túlmutatnak, tudniillik tagja lesz egy olyan nemzedéknek, amelynek újra kell értékelnie és meg kell rostálnia ezt a tudást.

Bizonyos értelemben tehát az iskolai szituáció az idősebbek által kikényszerített szituáció, ami elsősorban azoknak kedvez, akik kertelés nélkül felajánlják szolgálataikat a rendszernek. De mi lesz a többiekkel, a kétkedőkkel, az elégedetlenekkel és a lázadókkal?

Mark Twain, aki kitalálta az iskolával nem túl jó kapcsolatot ápoló Tom Sawyer és Huckleberry Finn legendás alakjait, azt mondta egyszer, hogy a nevelés nem más, mint a felnőttek szervezett védekezése az ifjúsággal szemben. A humorista Twain zsenialitását jelzi, hogy gondolata visszaköszön több mint száz év után a humán etológiában, mert a tudomány komolyan vette a tréfát. Az iskola, ami kicsiben jeleníti meg a társadalmi berendezkedést, nem csupán a szocializáció szűrőjén szelektált tudás elsajátításának színtere, hanem a generációk közötti csatározások próbaterme is, kulturális preadaptációs funkcióval. A neves magyar etológus, Csányi Vilmos szerint itt edződik az ifjúság a későbbi újító forradalmakra.

Evolúciós szempontból nézve az iskolákban tapasztalt tisztességtelenség különböző formái e generációs csetepaté egy-egy hadászati megmozdulásához hasonlíthatók. A formák hihetetlen ötletességet és változatosságot mutatnak. A tiltott eszközök sora: írott „puskák” és előre kidolgozott tételek, papírcsíkok tenyérben, tolltartóban, tollban, zsebszámológépen, üdítőszüvegen, harisnya alatt, blúz alatt, cipőtalpon, telefonos információhordozók és egyéb hi-tech eszközök. A tiltott magatartás különböző formái: lesni másoktól, más személy helyett vizsgázni, vizsgaelhalasztás valótlan indokkal, koholt adatokat, eredményeket közölni, irodalmat kitalálni és a plágium. Sokszor a diák győz, néha meg a tanár. Ez egy folyamatos háború, melynek eszközei annyira kifinomulttá váltak az elektronika terén, hogy a csalók lebuktatása komoly

A tartalomból:

MEGHÍVÓ:

Zalán Tibor:

"A sokműfajúság diszkrét szomorúsága"

október 5., 17:30

(3. oldal)

ZALÁN TIBOR

Versek

(4. oldal)

JOÓ IMOLA

In memoriam Joó Árpád

(5.-6. oldal)

GYERMEKEK OLDALA:

Weöres Sándor versei

(7. oldal)

FIGYELŐ:

kiállítások,

koncert,

impreszum

(8. oldal)

..... felkészültséget igényel a tanárok részéről is. A világháló megjelenése után igazi iparágga vált a puskázási módszerek, eszközök és dolgozatok forgalmazása. Úttörőnek és immár a témában klasszikusnak számító tanulmányában bő hét évtizeddel ezelőtt Charles Drake arról számol be, hogy az ifjak 23 százaléka csalt már valamilyen formában vizsgán, újabb adatok szerint ez az arány már 90 százalék fölé emelkedett. Minden pedagógus számára érzékelhető problémáról van szó, ilyen megdöbbentő arány mellett azonban kissé viccesnek tűnhet rákérdezni arra, hogy kik közül kerülnek ki a csalók, hiszen szinte minden diák élt már az illegális módszerek valamelyikével, és megpróbálta félrevezetni tanárát. Az iskolai csalás elburjánzása inkább társadalmi jellegű problémának tűnik, mintsem pszichológainak, de a teljes kép kialakítása érdekében nyilván mindkét oldalról meg kell vizsgálni, demográfiai, szituációs és pszichológiai tényezőket egyaránt figyelembe véve.

A gazdasági helyzet és a tudás értékességének társadalmi megítélése nyilvánvalóan rányomja bélyegét az iskolai történésekre is. Nehéz elképzelni, hogy egy stabil jóléti társadalomban csapnivalóan rossz oktatási rendszer működjön, de az sem lehetséges, hogy egy szétzilált és instabil társadalomtól függetlenül jól működjön az iskolai hálózat. Az iskolai követelmények és elvárások fokozatos és nemritkán irreális növekedése nem a becsületes diákoknak kedvez. Mindez szépen tükröződik abban is, hogy a csalás gyakorisága nő az életkorral, vagyis minél magasabb osztályba kerül valaki, annál magasabb követelményekkel szembesül, és annál valószínűbb, hogy csalásra vetemedik. A tanárok hajlamosak a csalást csupán a diák személyes hibájaként elkönyvelni, azonban az iskolai vagy osztálybeli környezet és a csalás gyakorisága közötti összefüggést is sok vizsgálat megerősítette. Elsősorban a kompetitív légkörben zajló oktatás jellemzője az iskolai csalás. Ezt a diákok igen egyszerűen meg is fogalmazzák; azért csálnak, mert jó jegyet szeretnének. A jegyek általi, szummatív minősítés teljesítményorientált iskolatípusokra jellemző, s ezek végigkísérik és döntő módon befolyásolják a tanuló iskolai érvényesülését és előmenetelét. A ritkább formatív minősítéssel szemben, amelyben a tanuló teljesítményét a saját korábbi teljesítményéhez viszonyítják, és ennek folyamatos követésével jegyek nélkül értékelnek, a gyakoribb szummatív minősítésben a referenciapont áttolódik a társakra. A jegyekkel értékelt diák egyik szemével a saját, másik szemével a társai jegyét nézi, és ez utóbbihoz viszonyítja magát. Ennélfogva nem meglepő, hogy azok a diákok csálnak többet, akik tisztában vannak az osztálytársaik minősítésével. Erre az összefüggésre már jó néhány évtizeddel ezelőtt felfigyeltek, a diákok főleg akkor hajlottak csalásra, hogyha tudhatták az osztálytársaik jegyeit, de kevésbé csaltak, hogyha nem ismerték azokat. Mi több, azt is sikerült igazolni, hogy a szorongó diákok csak annak függvényében csaltak a kísérleti helyzetben, hogyha tudták, hogy a referenciacsoport jobban vagy gyengébben teljesített. A korcsoport elvárásai tehát némán belekényszerítik tagjaikat olyan helyzetekbe, amelyeket inkább szituatív, mintsem egyéni döntéseként kell kezelni. A versengő légkör negatív hatásait laboratóriumi körülmények között is sikerült igazolni. A kutatók egy számítógépes labirintusfeladatban kétféle helyzetet imitáltak. Az egyik esetben a pénzjutalom fokozatosan nőtt, annak függvényében, hogy a személynek hány labirintust sikerül végigjárnia, másik esetben viszont hatos csoportokban versengtek, és csak a leggyorsabb versenyző vitte el a nyereséget. A kísérleti alanyoknak lehetőségük nyílt a csalásra, úgy, hogy a számítógépen segítséget kérve, az pillanatok alatt megjelölte a nyerő útvonalat, vagy oly módon, hogy az egyes lépések helyességéről azonnali visszajelzést kértek. A versenyhelyzetben növekedett a csalások száma, és különösen a gyengén teljesítők hajlottak arra, hogy csaljanak. Valószínűleg emögött az áll, hogy a gyengébbteljesítők el szeretnék titkolni képességbeli hiányosságaikat, és ez egyfajta presztízsmenő akció. Ez történhet az iskolában is, amikor a gyengébb teljesítményű diákok illegális módon próbálnak versenyhelyzeteket elkerülni vagy jobb jegyet szerezni.

A teljesítményhajhászás mentén felbukkanó csalás és az osztály légkörének szerepét jobban megérthetjük a teljesítménycél elmélet (achievement goal theory) keretei között. Eszerint kétféle cél létezik, az egyik a kiválósági cél (mastery goal), a másik pedig a teljesítménycél (performance goal). Az előbbi azt jelenti, hogy a tanuló arra törekszik, hogy elmélyüljön a tananyagban, és alapos tudást szerezzen, az utóbbi esetében viszont az lényeg, hogy mások okosnak lássák, vagy legalább ne lássák kevésbé okosnak, mint a többieket. Az egyes célok felé való irányulás sajátos kognitív, érzelmi és magatartásbeli mintákat eredményez. A kiválósági célokhoz történő igazodást hosszú távú elköteleződés, mélyre hatoló tanulási stratégia, hatékony megküzdő stratégia és pozitív érzelmi viszonyulás jellemzi. A kiválósági célokat követő tanuló nem csal, mert a csalást önbecsapásként éli meg. Az érdeklődés hajtja, és nem a jó minősítés, tehát megbízhatóan jó belső kontrollt alkalmaz, önmagának számol el, tehát a csalás számára önmagával szembeni abszurd cselekedet.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság októberi rendezvényére

Zalán Tibor

költő, szerkesztő, színházi dramaturg

A sokműfajúság diszkrét szomorúsága

2014. október 5.-én, d.u. 17:30 órakor

Az előadás helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Zalán Tibor (Szöllősi Mátvás felvétele)

1954-ben születtem. Abonyban nőttem fel, iskoláimat ugyanitt, Nagykőrösön illetve Szegeden végeztem. Magyar-oroszl szakos tanári diplomával rendelkezem. Az egyetem elvégzése után évekig voltam munkanélküli, majd tanár a Kvassay- és a Semmelweis Szakközépiskolában, a törökbálinti Kísérleti Gimnáziumban illetve az óbudai Zsigmond Líceumban; a *Kortárs* segédszerkesztője majd versrovatvezetője, a *Szivárvány* chicagói-budapesti folyóirat társszerkesztője, a *Kelet* főszerkesztője, a Kortárs Könyvkiadó sorozatszerkesztője. Dramaturgként dolgoztam a Kolibri Színházban, a zalaegerszegi Griff Bábszínházban; jelenleg a Békés Megyei Jókai Színházban töltöm be ugyanezt a munkakört. Dramaturgiát, drámaelméletet, színház- és drámatörténetet tanítok a Théba Művészeti Szakiskolában. Óbudán élek, két gyermekem van, Sára és Judit; feleségem Szentpétery Csilla, a Kanematsu Corporation japán cég üzletkötője. Szemem színe kék, ha boldogtalan vagyok, akkor zöld, és ez elég sűrűn előfordul velem.

.....

Zalán Tibor

Alkonyi vers, elmosódásokkal

Feleségemnek, Szentpétery Csillának

S már elesteledik A tárgyak
körvonalait elbontja az alkony
Így lesz minden oda A túlsó parton
különös árnyak vacsoráznak

Öledbe ejtett kézzel fáradt
pózban ülsz Én a boromat lehajtom
S állok az ablaknál Nézed az arcom
Bár háttal állok én is látlak

És talán az évek is így mentek el
Én az ablaknál te öledbe
ejtett kézzel fáradtan Csak sejtethetted

a túlsó parthoz közeledve
reszketve bűnbánón fogom meg kezed
Visszamosolyogsz dideregve

Mellétdal

Milyen magányosak éjjel a hegyek
kik holdtalan csillagtalan égben állnak
mikor óra sem kong mert vége a világnak

Milyen magányosak éjjel a vizek
mikor rázuhan a mindenség árnya
Isten üres szemgödrére – rá a világra

Milyen magányos vagy te éjről éjre
torkodat szorítja emléktelen tenger
s nagy fekete lepkék halnak meg szemedben

Hévízi anzix

Elpereg a nap. A tó fölött
átgörög az alkony. Mélykék ködök
mögül a lépéseit hallom:
vízen jár. Lelkét kezemben tartom

In memoriam Joó Árpád

Hosszú élete volt és mégis rövid. Útja nagyon korán indult, három éves korában már a rádió előtt láttuk vezényelni. Két évvel később kezdett zongorázni, Édesanyánk tanította minden nap. Rövid idő alatt kisebb, majd komolyabb darabokkal ejtette ámulatba a szakembereket. Akkor létesült az első úgynevezett Kodály Zoltán Zenei általános iskola, itt kezdte tanulni a betűket. A hangjegyeket már tudta. Kodály rendszeresen látogatta az iskolát, és Árpád volt az, aki zongorázott és énekelt neki.

Joó Árpád, a kép jobb oldalán, Kodály Zoltánnak énekel 1954-ben

Kilenc évesen egyszer egy láthatatlan és néma zenekart vezényelt a gyerekszobában. A "műsoron" Beethoven 9. szimfóniája volt, a partitúrát és a karmesteri pálcát Ferencsik Jánostól, a Magyar Állami Hangversenyzenekar főzeneigazgatójától kapta, aki a kulcslyukon nézte a néma zenekarnak adott pontos beütéseit, a tempó- és dinamikai előírások követését. Ferencsik utána felegyenesedett és azt mondta, hogy ilyet még nem látott. Ezután Ferencsik minden hangversenyére ingyen mehetett be a hat Joó-gyerek. Erről Az *Érdekes újságban* megjelent egy hosszú riport is "Kis karmester a Pászeréten" címmel.

Korán felvették a Bartók Béla konzervatóriumba, és 16 éves volt, amikor a Zeneakadémia növendéke lett. Ekkor már külföldön is felfigyeltek a tehetségére, meghívták egy nemzetközi versenyre Taorminába, ahol elnyerte az első díjat. Kodály Zoltán egyik kerek születésnapján az Erkel színház nagy gálakoncertjén a Mester "Marosszéki táncok" című darabját adta elő. Másnap egy nagy bútorszállító autóból egy zongora került elő: Kodály ajándéka Árpádnak.

Tizenhét éves volt, amikor Montreux-ban zongoraestet adott az ottani fesztiválon, ugyanabban a sorozatban, amelyiken Anda Géza, Marta Argerich és Arturo Benedetto Michelangeli is szerepelt.

Akkoriban már Svájcban, Csehszlovákiában, Németországban koncertezett.

Hús esztendősen Ford-ösztöndíjat kapott az amerikai Juilliard akadémiaira. A bostoni nemzetközi Liszt-versenyen első díjat nyert.

San Diego-ban a Figaro házasságát vezényelte. Ekkor 21 éves volt. Bloomingtonban, Monte Carlo-ban karmester-kurzusokat látogatott. Három évvel később főzeneigazgató lett Knoxville-ban, az ottani szimfonikus zenekar élén.

Minden idők legfiatalabb igazgató-karmestereként tartották számon Amerika zenei történetében. Útjának további állomásain a Calgary Szimfonikus Zenekar, a Madrid Királyi Rádió és Televízió Zenekara, a Brabanti, valamint a Budapesti Szimfonikus Zenekar főzeneigazgatójaként dolgozott. Ugyanakkor mint zongorista is sokat szerepelt.

Egyszer meghívott engem egy karmester - kurzusára Assisibe. Két héten keresztül tanította a fiatal karmester-növendékeket. A kurzus végén nagy koncertet tervezett a rendezőség, amelynek a "koronája" Liszt
(folytatás a 6. oldalon)

.....
 (folytatás az 5. oldalról)

A-dur zongoraversenye volt. Mindenütt meghirdették az eseményt, amikor a hangverseny reggelén kiderült, hogy a zongorista megbetegedett. Árpád össze-vissza telefonált, hogy egy másik szólistát találjon, de ilyen rövid idő alatt senki sem merete vállalni ennek a műnek a beugrásszerű előadását. Az estet mégis sikerült megmenteni: Árpád, aki hetekig nem ült zongoránál, (tanúja voltam!), este eljátszotta a zongoraversenyt, egyidejűleg a hangszer mellől dirigálva a zenekart. A siker olyan fergeteges volt, hogy ráadást kellett adnia: Liszt Rigolletto-Parafrazisával búcsúzott az est közönségétől.

Bejárta a világot. Lemezre vette Bartók, Kodály, valamint Liszt összes zenekari művét. Ez utóbbi elnyerte a párizsi "Grand Prix du Disque"-díjat. Készült egy film a Szent Erzsébet legendája című darabról is Assisiben. Legendás hírű a Mahler "Ezrek szimfóniája" felvétele is.

Azután következett a nagy, tíz évig tartó szünet, amelyben búcsút mondott addigi életének: családjának, gyermekeinek, barátainak, kollégáinak. És a zenének. Azt mondta nekem egyszer, hogy az ő életében a zene csak egy kis részt foglal el. Gyerekkori, fiatalkori festményeinek csodájára jártak. Ezeket szinte mellékesen, mintegy félvállról készítette, pihenésképpen. Az asztrológia, különböző vallások, távolkeleti nyelvek is érdekelték. A Bibliát héberül olvasta, pszichológiával foglalkozott, embereknek segített nehéz helyzetekben. Mindez eltűnése után, "ott a messze földön, árván, hontalan" következett be az életében. Sokáig senki sem tudta, él-e egyáltalán, és ha igen, hol. Aztán egyszer, hosszú idő után sikerült végre megtalálni őt: Szingapúrba vetette a nyugtalan élete. A zenével nem foglalkozott többé. De legalább megleltük ismét egymást. Utolsó telefonbeszélgetésünk végén azt mondta nekem: "Az ember él egy ideig, él, aztán fejcsóválva meghal." Hosszú idő után haza készült a Magyar Rádiózenekar meghívására. A Rózsalovag vezényletéről lett volna szó Budapesten. De mielőtt erre sor került volna, elment végleg.

És hazajött most már örökre. Hamvait júliusban helyeztük el szüleink mellé, a Farkasréti temetőben. De én úgy érzem, hogy azért itt maradt ő, csak már nem láthatjuk ezentúl soha többet.

Árpádnak

Elmentél fejcsóválva.

Szíved megállt, de dobog bennem tovább.

Kívánom, hogy valamikor hátha

amit úgy kerestél, meg is találj.

Lobog a gyertya az ablakban,

téged idéz, találj meg,

Csak várok itt csöndben magamban

Míg a hajnal harmatot vet.

Harmatos a szemem is, látod...

Vajon most merre szállsz?

Azt hiszem, te most már mégsem várod

amit úgy kerestél, és már engem se vársz.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Weöres Sándor versei

Kezdődik az iskola

Könyv, toll, tinta, ceruza,
rontom-bontom,
kezdődik az iskola,
csak aszondom.

Kora reggel rohanás,
rontom-bontom,
nem könnyű a tanulás,
csak aszondom.

Tízpercben nagy futkosás,
rontom-bontom,
torkod fájdul, ne kiálts,
csak aszondom.

Zsemlye és vajaskenyér,
rontom-bontom,
morzsát szedhet az egér,
csak aszondom.

Énekóra, la-la-la,
rontom-bontom,
reng a terem ablaka,
csak aszondom.

Tornaóra egy-kettő,
rontom-bontom,
leszakad a háztető,
csak aszondom.

Kintről benéz egy szamár,
rontom-bontom,
iskolába sose jár,
csak aszondom.

A tanév-nyitáskor

Almát, körtét, szilvát, szőlőt
hoz szeptember,
nekünk új tanévet, tudja
minden ember.

Mint az égen átcsóvázó
üstökösök,
ragyogjanak munkánk nyomán
az ötösök.

Kívánjuk a húgocskának,
öcskösöknek,
ne legyenek szükiben az
ötösöknek.

Kívánjuk tanárainknak,
hogy vödrökkel
minket nyakon önthessenek
ötösökkel.

Ha szükölködünk megszolgált
ötösökben,
a tanév nekik se könnyű,
de nekünk sem.

Ne mint az üres jászolba
Nincsen ökre,
bámuljunk a meg nem szerzett
ötösökre.

Köszöntőnkben csökönyös rím
a sok ötös,
mert szándékunk jól tanulni
már örökös.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság novemberi meghívottja: Sándorné Bogáth Margit, irodalomtanár, pszichoanalitikus, pszihoterapeuta. Hely és időpont: 6., Bécs, Capistrangasse 2/15 -- **2014. november 9.-én**, vasárnap, d.u. 17:30 órakor.

KIÁLLÍTÁSOK

Miró - von der Erde zum Himmel (Miró - a földtől az egekig)

Szeptember 12.-én nyílt meg a **bécsi Albertinában** a híres katalán festő több mint 100 alkotásából (festmények, grafikák és szobrok) összeállított kiállítása. Fantáziadús képvilága, szinte gyermekiesnek mondható látásmódja Juan Mirót a 20.-ik század legnépszerűbb művészei közé emelték. Művei könnyedséget, spontaneitást sugároznak. A tárlat rendezői Miro művészetének lírai jellegét igyekeztek kihangsúlyozni.

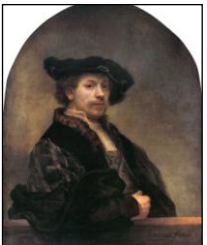
A kiállítás 2015 január 11.-én zár.

Henri de Toulouse-Lautrec - Der Weg in die Moderne (Útban a modernitás felé)

Október 16.-án nyílik meg Bécsben, a **Bank Austria Kunstforum**-ban Henri de Toulouse-Lautrec (1864-1901) születésének 150. évfordulója alkalmából sorra kerülő gyűjteményes, retrospektív kiállítás. A nemzetközi gyűjteményekből kölcsönzött gazdag anyag a festő különböző műfajú alkotásairól nyújt áttekintést. Festményei mellett láthatók lesznek közismert, a Montmartre-i szórakozóhelyeket népszerűsítő plakátjai, litográfiái és rajzai is.

A kiállítás 2015 január 25.-ig lesz megtekinthető.

Rembrandt és a holland „arany évszázad” festészete (2014.11.01 - 2015.02.15)

Az európai kultúra egyik virágkorát, a 17. századi holland művészet időszakát mutatja be a budapesti **Szépművészeti Múzeumban** november 1.-től látható nagyszabású kiállítás. A tárlat a kor legnagyobb mestere, Rembrandt köré épül, akitől 20 remekművet láthat a közönség. A csaknem 100 festő több mint 170 alkotását felvonultató kiállításon a Szépművészeti Múzeum gazdag holland gyűjteményének 40 alkotása mellé több mint 130 festmény érkezik magán- és közgyűjteményekből.

KONCERT

Minetti Quartett - Musikverein (Gläserner Saal), Bécs, 2014 október 13., 20:00. Műsoron: Beethoven *f-moll vonósnégyes op. 95* és Kurtág György *Officium breve. op. 28*. Közreműködik a Minetti Quartett (Maria Ehmer hegedű, Anna Prokop hegedű, Milan Milojcic viola, Leonhard Roczek cselló).

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A-1011 Wien, Schottengasse 6
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW